

HA SIDO MUY POSITIVA LA DISMINUCIÓN de casi 100.000 personas en las listas del paro. Hace muchos años que no aumentaba tanto el empleo en el mes de mayo. Además, las nuevas afiliaciones a la Seguridad Social aumentaron hasta casi 135.000. ¡Todavía mejor! Aunque para los que no somos especialistas sorprende tanta diferencia.

Junto a esa noticia encontramos una realidad crónica: un sistema de pensiones que no se sostiene. He leído un informe que

señala cuatro factores que determinan la reforma de las pensiones: a) el desajuste entre la cantidad de dinero que el trabajador ha cotizado y lo que recibe como jubilación, b) la baja productividad, c) el desempleo que reduce los ingresos a la Seguridad Social y aumenta los gastos, y d) la baja natalidad.

La caída de la natalidad, desde 1976, empezará a notarse más en pocos años. Hoy muy pocos hablan de ella. Hay un silencio curioso y alarmante. Parece un auténtico

Estamos en una situación de "suicidio colectivo", si no hay descendencia la sociedad se acaba.

tema tabú. Un tema que ni se puede nombrar porque provoca inmediato malestar, incomodidad o mal humor. Quizá porque casi todos somos algo responsables, porque pocos lo quieren afrontar con valentía, porque su solución obligaría a tomar decisiones que suponen un esfuerzo o sacrificio.

Mientras países de nuestro entorno europeo hace muchos años, han emprendido políticas de apoyo a la natalidad, a la maternidad y a la paternidad, aquí sigue pareciendo que tener hijos está mal.

Como mucho se habla de medidas para conciliar la vida familiar y la vida

laboral. Esto ya es un paso importante, pero faltarían muchos pasos más.

Estamos en una situación de "suicidio colectivo", si no hay descendencia la sociedad se acaba. Y un aspecto inmediato es la dificultad para pagar las pensiones. Una persona muy egoísta puede pensar que eso da igual. Pero si se tiene un poco de amor, o se tiene algún hijo o nieto, o se quiere que pervivan unos derechos, unos valores o unas creencias, entonces se ven las cosas distintas. Los hijos son el gran capital para el futuro. ¿Cuándo nos tomaremos en serio el futuro? Bastante retraso llevamos y si todavía tardamos más, el problema será mayor.

Antoni ARGENT

ALGUNS REPTES ACTUALS DE L'EDUCACIÓ

Fa unes setmanes em van preguntar com és que en els informes PISA el sistema educatiu català està lluny d'altres com el finlandès. Aquest informe es realitza partint d'un estudi d'avaluació del sistema educatiu d'un nombre elevat de països i se suposa que els millors estan a la part alta de la classificació. Això seria cert si tots els països que hi participen tinguessin les mateixes característiques socials, econòmiques, familiars, culturals, climàtiques, etc. En resum, l'informe PISA no té en compte aquestes característiques i, per tant, els resultats no són comparables entre països. Sí es pot afirmar que determinades condicions ajuden a tenir un millor sistema educatiu: major inversió en educació i cohesió social, existència d'estructures socials de suport a les famílies, millor formació del professorat...

El que hem de fer, però, és no fixar-nos tant en el que hi ha a fora perquè són models no transportables a casa nostra. Tant de bo poguessim canviar determinats aspectes en un parell d'anys però això és molt difícil. El que és important és saber quins són alguns dels reptes actuals que tenim en matèria educativa.

El gran repte fa referència a solucionar el fracàs escolar existent. Sí, ja sé que hi ha qui no està d'acord amb aquest terme, però les coses s'han de dir pel seu nom. M'agradaria fer èmfasi en que aquesta situació es produeix en totes les etapes educatives. Hi ha alumnes que superen Primària i ESO quan no ho haurien de fer (fracàs del sistema). Superar Primària sense haver assolit les competències bàsiques corresponents provoca, en la majoria de casos, no seguir

el ritme adequat a l'ESO i anar a la deriva durant els propers anys. D'altra banda, un alumne que superi l'ESO sense esforç o sense hàbits d'estudi i llavors vulgui fer, per exemple, batxillerat pot provocar no superar el primer curs, abandonar els estudis o preferir canviar-se a un cicle de grau mig (una bona opció en aquesta situació). I ja no parlo del comentari "típic" d'alguns professors universitaris quan es queixen del baix nivell dels estudiants dels primers cursos.

Lligat amb el que estava comentant, un altre repte és no deixar enrera cap alumne. És a dir, quan apareguin els primers símptomes que un alumne no està assimilant el que s'explica a classe cal posar en marxa factors d'ajuda com poden ser una atenció més personalitzada, un reforç escolar, proposar a la família proves de detecció de trastorns d'aprenentatge com TDAH (dèficit d'atenció) o dislèxia...

Un altre repte és captar l'interès dels alumnes i motivar-los. Però no és fàcil... La majoria tenen pràcticament de tot i potser aquest sigui un problema afegit. Però el problema no fa referència únicament al "tenir coses materials" sinó al fet de tenir il·lusió per aprendre. Per això, crec que no únicament els docents hem de motivar-los sinó que la família hi juga també un paper importantíssim. Quan un pare només vol que el seu fill aprovi no l'està motivant, sinó que el que està fent és crear una societat de mínims. La millor motivació pels alumnes seria treure "bones notes i aprendre" perquè els seus pares i mares estiguin contents d'ells. Aprendre no ha de ser una obligació sinó un desig per créixer com a persones.

Antoni Argent
Professor de secundària
toniargent@yahoo.es

Montserrat PONSA

TEMPS D'ESPERANÇA...

Quan sembla que tot s'enfonsa i se'n va en orris cal que, amb serenor, toquem de peus a terra i pensem en allò que no hem fet, i que ens responsabilitza de molt del què ens ofega. Sí que els Governos han pres unes mesures dràstiques que pertoquen de forma majoritària els més febles, enlloc d'atacar amb mà dura el frau fiscal i el lladronici de molts polítics i banquers. És de poca vergonya retallar aquests temes Socials que, amb suor i llàgrimes, havíem aconseguit al llarg de molts anys: Sanitat i Escola Pública d'Excel·lència, enveja de tot el món. També clama al cel l'esmortxada dels sous de metges i mestres, de la poca capacitat que tenim els pensionistes i que encara ens volen escurçar.

Les darreres generacions han viscut en falç, de mentida. Els que venim de temps enrere, difícils de postguerra, sabem què vol dir escassetat, voler menjar i no tenir-ne a l'abast, ni tan sols allò imprescindible, el pa. Llastimosament hi ha moltes famílies que han perdut el treball i han d'anar a buscar menjar a llocs de beneficència. Té sentit en el S XXI?

No vull fiscalitzar, però, tots ens hem viscut per damunt de les possibilitats que ens donaven els sous, ens hem considerat "rics", amb capacitat per a fer no importa què, ni com... Potser hem viatjat gràcies a un crèdit que ho cobria tot i es pagava a llarg termini. O hem canviat el cotxe quan encara no tocava, però, així ho havia fet l'amic o el veí. Els nostres fills i néts no coneixen el valor del diner, no saben què vol dir treballar -alguns mai ho han fet- perquè, pobrets, ja ho faran quan els pertoqui, i siguin majors d'edat. Sí que són grans detes per sortir, per gastar allò que no guanyen, i han de suar els seus pares. Responsabilitat? Zero. Els que venim de lluny, érem responsables perquè així ens ho havien inculcat, perquè les circumstàncies obligaven, però també perquè ens agradava col·laborar amb

els nostres grans, perquè els veiem atriulats. Ara, ningú esmerça dedicació a ningú. Pocs senten el desfici d'ajudar, de ser present a les activitats de la casa, de la família. Els pares-avis, ho fan tot, els nens, pobrets ja els arribarà... Això sí, roba de marca, la més cara, sortir gairebé cada dia a prendre algo... diuen, per tornar a casa, déu sap a quines hores de l'endemà.

Pressupost familiar? M'agradaria saber quantes famílies el fan... Sigui quina sigui l'entrada mensual i la capacitat de qualsevol llar, si no es fa una estimació de què podem gastar, que equival a dir, què podem fer, no ens estranyi que els resultats siguin esfereïdors. I ara, clament i protestem, quan no hem sabut administrar-nos.

Què fer? Després d'entonar un mea culpa, inventem, descobrim noves fórmules per a tirar endavant. Exigim als que tenen poder, que posin com a nord, no retallar educació, ja que és a partir d'aquest bé, que els nostres joves reeixiran en el futur. Que s'ocupin dels metges, que els responsabilitzin sobre com medicar per evitar exageracions amb les receptes. Pagar quelcom de farmàcia no és una bestiesa, si es controla els que ho tenen difícil per la seva migrada economia. Exigir però a la ciutadania, mesures de prevenció de malaltia, viure de forma saludable, no deixar-ho tot en mans dels sanitaris.

Segur que en el futur, caldrà compartir el treball, reduir-ne les hores, per tal que tothom hi tingui accés. Aprofitar les hores de lleure per a la família, per preparar-se i adquirir nous coneixements. Per compartir temps amb els amics, preparar projectes de futur que ajudin a l'economia familiar: recupear horts, treballs comunitaris, ajuda mútua en tot el sentit de la paraula. Només plegats guanyarem aquesta batalla.

Montserrat Ponsa
Esriptora